FREE CINEMA

59

25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

JUST GOOD OLD FASHIONED REVENGE!

25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

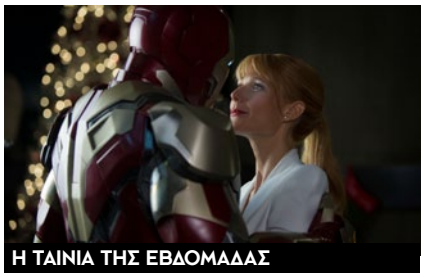

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

IRON MAN 3

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Η ΠΕΤΡΑ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

«EVIL DEAD» ΕΝ ΤΗ (ΑΝΑ)ΓΕΝΕΣΕΙ!

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΟΥΣ ΤΗΣ ΚΛΑΣΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ.

Η ΠΙΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΔΕΙ ΠΟΤΕ.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

EvilDead

5 ΜΑΪΟΥ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

TRISTAR PICTURES FILMDISTRICT AND GHOST HOUSE PICTURES PRESENT "EVIL DEAD." JANE LEVY SHILOH FERNANDEZ LOU TAYLOR PUCCI JESSICA LUCAS ELIZABETH BLACKMORE MUSIC BY ROQUE BAÑOS CO-PRODUCERS NICOLE BROWN MATTHEW LEONETTI, JR. EXECUTIVE PRODUCERS NATHAN KAHANE JOE DRAKE J.R. YOUNG PETER SCHLESSEL PRODUCED BY ROB TAPERT SAM RAIMI BRUCE CAMPBELL BASED ON THE MOTION PICTURE "THE EVIL DEAD" WRITTEN BY SAM RAIMI SCREENPLAY BY FEDE ALVAREZ & RODO SAYAGUES DIRECTED BY FEDE ALVAREZ

GHOST HOUSE PICTURES FILMDISTRICT

EvilDead-Movie.net

Soundtrack on La-La Land Records

Sony Entertainment Network

SONY make.believe

TRI STAR

feelgood

JOIN US EvilDead.Greece

25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

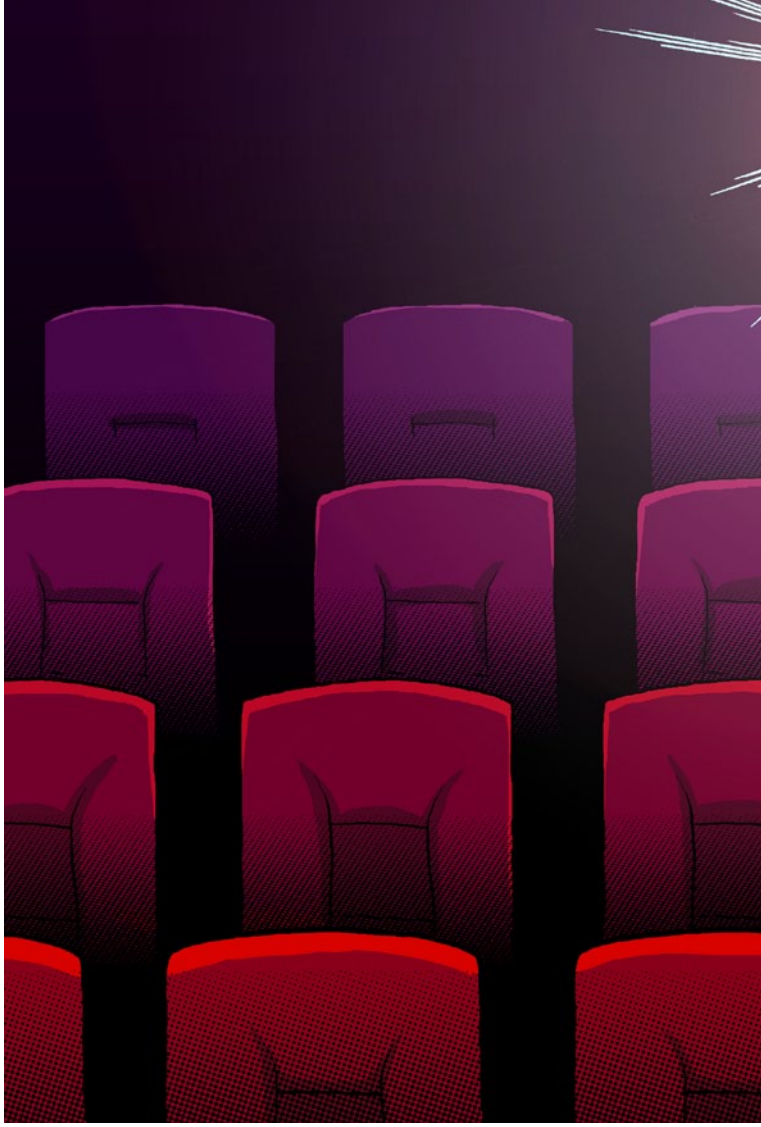

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #59
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

EDITORIAL 59

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Το **FREE CINEMA** βγήκε στον αέρα ως κανονικό site στις 27 Απριλίου του 2012. Γιατί το άνοιξα; «Γιατί θέλω **να ζήσω**...» (**«After Hours»**, Μάρτιν Σκορσέζε, 1985). Τα media στην Ελλάδα έχουν ψοφήσει. Κι όταν αυτή είναι η δουλειά σου, όλη σου (τ)η ζωή, κάτι πρέπει να κάνεις, για να συγκρουστείς με μια πραγματικότητα που ούτε και σε πληρώνει, ούτε και σε αφήνει να μιλήσεις ελεύθερα. Προσωρινά, το FREE CINEMA μου έχει χαρίσει... χρέη. Αλλά, διάβολε, είναι τόσο όμορφο να μπορείς να λες αυτό που θέλεις, να εκφράζεις αυτό που εκόμισες από την Τέχνη που **αγαπάς** και, στο τέλος, να ακούγεσαι κιόλας. Αυτή την ελευθερία αξίζει να την πληρώνει κανείς. Και κάποτε ίσως να σε ανταμείψει κι εκείνη. Ελπίζω.

Ο δεύτερος λόγος - στόχος για τον οποίο έγινε αυτό το site είναι η επιστροφή του αναγνωστικού κοινού - και των κινηματογραφόφιλων - προς την **κριτική**. Άλλο μεγάλο ψοφίμι στον τόπο μας τούτο εδώ... Στους πρώτους μήνες, κανείς δεν έμπαινε για να διαβάσει τα κείμενα του αντίστοιχου τμήματος! Πληγώθηκα. Νόμισα πως το' χω χάσει και βγήκα ψάχνοντας... ανεμόμυλους. Ώσπου, τον περασμένο Αύγουστο, η διχαστική κριτική του **«The Dark Knight Rises»** σάρωσε σε επισκεψιμότητα. Η αρχή είχε γίνει. Και το FREE CINEMA απέκτησε σταδιακά τη δυναμική που ήθελα, τους αναγνώστες που επιθυμούν και θέλουν να **εμπιστευτούν** μια άποψη, η οποία επιχειρεί να τους στρέψει προς το καλό σινεμά, διαχωρίζοντας και αξιολογώντας τα φιλμ ανάλογα με το **είδος** τους και αυτό που προσφέρουν σε εκείνον που θα πληρώσει για να το βιώσει στη σκοτεινή αίθουσα. Πλέον, ο στόχος έχει επιτευχθεί.

Υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν έγιναν ακόμη, άλλα που δεν ολοκληρώθηκαν σωστά, υπολογισμοί που έπεσαν έξω. Νωρίς είναι ακόμη, δεν ανησυχώ. Του χρόνου θα κάνουμε έναν καλύτερο απολογισμό. Προσωρινά, **ευχαριστώ** που με ακολουθήσατε και συνεχίζετε να μπαίνετε εδώ μέσα. Είμαι υπερήφανος για το αποτέλεσμα, την αισθητική, τα κείμενά μας, την ομάδα μου και... την **ελευθερία** μας, ρε γαμώτο! Θα ήθελα να μας δείχνετε πως είστε κι εσείς. Για... χρόνια πολλά.

Ηλίας Φραγκούλης

IRON MAN 3 (2013)

★★★★½

Είδος
Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία
Σέιν Μπλακ

Καστ
Ρόμπερτ Ντάουνι Τζούνιορ,
Γκουίνεθ Πάλτροου,
Μπεν Κίνγκσλεϊ,
Γκάι Πιρς,
Ρεμπέκα Χολ,
Ντον Τσιντλ

Διάρκεια
130'

Διανομή
FEELGOOD

του Ηλία Φραγκούλη

Ο κόσμος αντιμετωπίζει μια νέα δύναμη τρομοκρατίας στο πρόσωπο του αποκαλούμενου The Mandarin και ο Τόνι Σταρκ πρέπει να τον προστατεύσει, για να ζήσει και ο ίδιος ειρηνικά δίπλα σε αυτό που αγαπάει περισσότερο: την Πέπερ.

Αυτό που χρειάζεται ο κόσμος σήμερα είναι... το «Iron Man 3»! Σε εποχές μεγάλων δυσκολιών, ξεπερνώντας και τον ελληνικό εγωκεντρισμό προφανώς, το κοινό είχε την ανάγκη πρωτίστως να διασκεδάσει. Για να ξεχάσει. Μπορεί κάποιοι να αντιμετωπίζουν διστακτικά το είδος της κομιξάδικης περιπέτειας φαντασίας, όμως, στην περίπτωση αυτού του φιλμ έχουμε έναν ιδανικό συνδυασμό του σινεμά της... γαλαρίας μαζί με μια ενήλικη ωριμότητα και τον πλουραλιστικό σεβασμό απέναντι στο είδος και τους ανθρώπους στους οποίους απευθύνεται. Το «Iron Man 3» είναι ένα **υπόδειγμα** αγνού, καθαρού entertainment, που δίνει ρεαλιστική βάση στο genre των superheroes, σπάει πλάκα με τον εαυτό του χωρίς να αυτοκανιβαλίζεται, ξέρει πως μια ταινία πρέπει να έχει **και** σενάριο **και** διαλόγους, αφήνοντας ένα σωστά δομημένο καστ να κάνει τη δουλειά του με υποκριτική δεινότητα. Εναλλακτικά, υπάρχει μια και μοναδική πρόταση που μπορεί να αντικαταστήσει όλη αυτή την παράγραφο: **χαίρεσαι** να το βλέπεις.

Το πρώτο **«Iron Man»** (2008) μας έδειξε τι μπορεί να κάνει κανείς με το είδος όταν η διάθεση στοχεύει μονάχα στο να περάσει καλά ο θεατής, χωρίς να βάζει τους μασκοφόρους ήρωές του στον καναπέ του ψυχαναλυτή (ή, ακόμη χειρότερα, να τους κλειδώνει στην απομόνωση με το ζουρλομανδύα...). Δεν είχε τη σκοτεινιά ή το ιδεολογικό υπόβαθρο του Νόλαν, ούτε τον αρτίστικο εξτρεμισμό του Μπέρτον. Είχε... τον Ρόμπερτ Ντάουνι Τζούνιορ. Ήταν ένα από τα πιο λειτουργικά κάστινγκ όλων των εποχών! Όταν έχεις στη διάθεσή σου έναν πρωταγωνιστή με στόφα star, που μπορεί να σε πείσει για το

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Τι να πεις, ρε φίλε;
Μέχρι και η Γκουίνεθ Πάλτροου τρώγεται!
Αλλά την κορυφή δεν την αγγίζει γιατί στο τέλος... την αφήνουν και ζει!
Σποϊλεριά για την ανθρωπότητα...

χιούμορ του, την τρέλα του και ακόμη και για τον πόνο του, δε χρειάζεται να βάζεις τη ντουντούκα μπροστά του, ούτε και να ανεβάζεις το volume σε οτιδήποτε κυκλοφορεί γύρω του στην οθόνη. Τέλος.

Το sequel δεν απογείωσε ακόμη περισσότερο το franchise, απλά, επανέλαβε την πετυχημένη συνταγή. Χωρίς να είναι ένα κακό έργο, δεν είχε τίποτα να προσθέσει. Και δίχως τον αρχικό ενθουσιασμό, οι μεγάλες προσδοκίες πήγανε στράφι. Η παρουσία του Τόνι Σταρκ στους **«Avengers»** ήταν το τέλειο φρεσκάρισμα της μνήμης, για να καταλήξουμε στο τωρινό, τρίτο μέρος, το οποίο ανανεώνει την πανοπλία - στολή του Iron Man με high tech gadgets, ατάκες για ηχηρά γέλια και χορταστικές ανατροπές. Τι άλλο καινούργιο φέρνει μαζί της αυτή η ταινία;

Ας ξεκινήσουμε με τον νέο σκηνοθέτη. Ο Σέιν Μπλακ έχει παρελθόν σεναριογράφου, άρα έχει δώσει έμφαση σε μια ιστορία που δεν αναλώνεται σαν συρραφή σκηνών με εκρήξεις και κάποιους υποχρεωτικούς διαλόγους. Το «Iron Man 3» είναι γεμάτο ατάκες που σου μένουν και προσθέτουν έναν χιουμοριστικό τόνο στη δράση, χωρίς να κανιβαλίζεται η αφήγηση ή οι ήρωές της. Επιπλέον, ως άνθρωπος που γνωρίζει καλά τον Ρόμπερτ Ντάουνι Τζούνιορ (είναι φίλοι από το 2005, όταν ο Μπλακ σκηνοθέτησε το «Kiss Kiss Bang Bang»), βγάζει από τον ηθοποιό τον καλύτερο εαυτό του, για να συμπαρασύρει και το υπόλοιπο καστ σε μια εξαιρετικά καλοκουρδισμένη σύμπραξη. Η ροπή προς το στοιχείο τού (σε κάποιο βαθμό, όχι τόσο δραματικού όσο τόνιζαν τα trailers) ρεαλισμού, μας υπενθυμίζει πως ο Τόνι Σταρκ είναι ένας άνθρωπος που μετατρέπεται σε superhero χάρη στα gadgets και την τεχνολογία που διαθέτει. Με αυτή τη λογική, ακόμη και οι κακοί που αντιμετωπίζει βρίσκονται πιο κοντά στην πραγματικότητα παρά σε ένα φανταστικό... freak show σύμπαν. Επιπλέον, για να τονώσει και να κεντρίσει το ενδιαφέρον του ενήλικου κοινού (που φοβάται και τρέμει να πλησιάσει το όλο genre), ενθέτει στο ύφος στοιχεία πρακτορικής περιπέτειας, που συντονίζονται με αναπάντεχα έξυπνο τρόπο στη δομή του φιλμ. Εννοείται πως πάνω από όλα αυτά υπερτερεί και το ανατρεπτικό χιούμορ, το οποίο συναντάμε κυρίως... στους κακούς!

Αυτό που πρέπει να προσέξεις στους χαρακτήρες του «Iron Man 3», και δη στους villains, είναι η πραγματική τους ταυτότητα, ο ρόλος που κρύβουν και όχι αυτό που δείχνουν. Κατά τη διάρκεια της ταινίας, πολλά από τα πράγματα που νομίζεις πως ξέρεις ή πιστεύεις ότι συμβαίνουν επειδή τα βλέπεις με τα ίδια σου τα μάτια, απλά... σε ξεγελάνε!

Η φύση του κακού σαφώς και είναι διττή, με ήρωες απογοητευμένους από τη ζωή, που σηκώνουν το κεφάλι για να φανούν. Και, ενίοτε, για να πάρουν εκδίκηση. Τα μυστικά τους ίσως είναι η μεγαλύτερη απόλαυση στο φιλμ, με τον Mandarin του Μπεν Κίνγκσλεϊ να δίνει τα fun ρέστα του (όχι spoilers, το βουλώνω!). Δε θα ήταν καθόλου τολμηρό να πω ότι αξίζει μια υποψηφιότητα για Όσκαρ δεύτερου ανδρικού ρόλου, για την αμέσως πιο αξιομνημόνευτη ερμηνεία της καριέρας του, μετά τη θύελλα ζοχάδας του Ντον Λόγκαν στο «Sexy Beast», ερμηνεία που τον είχε τοποθετήσει δίκαια στην πεντάδα της ίδιας κατηγορίας το 2002.

Το μέγα σχόλιο - ηθικό δίδαγμα που μας δίνει το «Iron Man 3» είναι το γεγονός ότι κάθε άνθρωπος έχει το αδύναμο σημείο του. Μια αδυναμία που μπορεί να τον κάνει... άλλο άνθρωπο, δίχως συνείδηση και υπακοή σε καθήκοντα και νόμους. Όση εξουσία κι αν περνάει από τα χέρια του, για να ικανοποιήσει αυτή του την αδυναμία, θα πράξει τα χείριστα. Και αυτή, μέσα στην «παραμύθα» ενός κομιξάδικου superhero, είναι μια αλήθεια που κάνει το φιλμ τόσο δυνατό - και όχι στερεοτυπικό ή σκουριασμένο. Εκτός από το entertainment value της ταινίας, αυτή την αλήθεια την έχουμε πραγματικά ανάγκη, βγαίνοντας από την αίθουσα...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Δεν υπάρχει περίπτωση να είσαι θεατής και να μην περάσεις καλά με τέτοια ταινία. Εάν τίθεται τέτοιο θέμα, χρειάζεσαι ιατρική βοήθεια... Οι geeks μπορεί να εκφράσουν κάποιες διαφωνίες ως προς τον τρόπο με τον οποίο απεικονίζονται οι βασικοί villains του έργου, που διαφέρουν αρκετά από αυτό που θα έχουν... διαβάσει. Είναι δύσκολο, όμως, να αντισταθείς στην ερμηνεία του Κίνγκσλεϊ, που στέκει αντάξια δίπλα στους αγαπημένους μας Joker (ξέρεις για ποιους... δύο μιλάω). Η εξυπνάδα της άποψης και του τι εκπροσωπεί, αρκεί για να σου κλείσει το στόμα. Ας μη φλυαρούμε, η ταινία τα σπάει.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ (2012)

(DER MÜLL IM GARTEN EDEN)

★★½☆☆

Είδος
Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία
Φατίχ Ακίν

Διάρκεια
85'

Διανομή
ODEON

του Άγγελου Μαύρου

Τσαμπούρνου, Μαύρη Θάλασσα, Τουρκία: παρά τη θέληση των ντόπιων, τις προσφυγές τους εναντίον του Δημοσίου και τα «μη» των μελετών, χωματερή σε (επί χρόνια αποθετήριους σκουπιδιών) λόφους της κοινότητας χωροθετείται, κατασκευάζεται, ζέχνει, «χάνει», ρηγματώνεται - ρυπαίνοντας επί πενταετία την περιοχή και την ευτυχία των κατοίκων. Τι... τρέχει εδώ;

Στο απρόβλητο εδώ «Denk Ich an Deutschland - Wir Haben Vergessen Zurückzukehren» «μύριζε» τις τευτονικές αλλοιώσεις της ταυτότητας της τουρκικής Διασποράς μέσα στο ίδιο του το σπίτι στο Αμβούργο. Στο «Ο Ήχος της Πόλης» τις οσμές του μουσικού χαρμανιού της Ιστανμπούλ. Και, επιχειρώντας το κράμα τους με το παράγωγο να θυμίζει Χούμπερτ Σάουπερ εν είδει home(land) movie, στο τρίτο ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους του ο (αυτοί οι Γερμανοί είναι φίλοι μας) Φατίχ Ακίν, έχοντας δει το χωριουδάκι τού πατέρα του θύμα ενός κακουργήματος με ελαφρά τη καρδία θύτη την εκτελεστική και δικαστική εξουσία, κομποστοποιεί το πενταετές χρονικό των κρατικών παρανομιών και αβαριών / της βιοϋποβάθμισης και της δυσαρέσκειας - στιλ Κερατέα στο πιο light συνιστωσών - των γηγενών / των μόνιμα επιβλαβών eco συνεπειών του, σε έναν κώδωνα κινδύνου για το κρυπτοδυσωδώς παθογενές των δομών της γείτονος και σε πρελούδιο του ρέκβιεμ της παρθένας επαρχίας.

Το μόνιμο προσωπικό του δημιουργού καθαρίζει εδώ: τα μεεστίαση στους νοματαίους στερεά αντι-απόβλητα πανοραμίκ υπαίθρου της κάμερας τού Ερβέ Ντιε, το λαγαρό μοντάζ του Άντριου Μπερντ και, σε τέλεια επιλεγμένα σημεία, η post rocktronica μουσική αποκομιδή του Αλεξάντερ Χάκε. Και ό,τι έχουν συλλέξει ή παραγάγει, καταλήγει στο απόρριμμα - εδώ με την όχι αρνητική έννοια - αφήγησης αυτού του «Από Πού Πάνε για την (οθωμανική) Χαβούζα»: Τα λύματα της «δε βαριέσαι» απόφασης και των παλινωδιών της πολιτείας

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Πάει ο τύπος και γυρνάει ντοκιμαντέρ για το χωριό του πατέρα του στην Τουρκία, που το κάνανε σκουπιδότοπο! Ας έβαζε ένα Αφρόζο...

(προσέξτε τους πρώιμους ψεκασμούς... αρώματος στην εν λόγω «Φυλή», το ακατάβλητα κενό νοήματος spin doctoring του περιβαλλοντολόγου στο φακό και τις μετά παρατρεχάμενων και σταυροφιλημάτων επισκέψεις in situ του περιφερειάρχη, και αργότερα του διαδόχου του). Τη διαρροή τους στην ποιότητα ζωής των μάταια αντιτιθέμενων, δια της νομίμου οδού και δια ζώσης, κατοίκων (γέροι και νέοι με επιμολυσμένο παρόν και μέλλον «αποζημιώνονται» με μια εμφάνιση πρωτευουσιάνας τραγουδίστριας στο τοπικό φεστιβάλ).

Τέλος, με ενώστε-τις-τελείες αλληλουχία εικόνων απ' το... βρώμικο μυαλό του auteur, το χύσιμό τους στον υπόγειο υδροφόρο ορίζοντα (ενώ ένας παππούς κατεβάζει εναλλάξ νερό και τσίπουρο σα να μην υπάρχει αύριο), στα λεφούσια των πουλιών και τα σκυλιά που τρέφονται από τη χωματερή (και μαγαρίζουν τις καλλιέργειες τσαγιού, το βιός του πληθυσμού), στα κρυστάλλινα νερά της παραλίας (όπου κολυμπούν αμέριμνα παιδιά), στα ψάρια (αλιείς, η έτερη επικρατούσα ομάδα μεροκαματιάρηδων εκεί, ξεφορτώνουν ενώ αργότερα ένας τους καταβροχθίζει τα σαβρίδια του). Οι θεματικά ενημερωμένοι ίσως οσφρανθούν μια εσάνς ανακυκλωμένου, η «Ανατομία Ενός Εγκλήματος» εις βάρος της φύσης και των ανθρώπων δεν ψάχνει και δε βρίσκει α λα Έριν Μπρόκοβιτς ντοκουμέντα στο καλάθι των αχρήστων της Τραπεζούντας (το βοθρεύον θέρετρο), το fresco συμπόνιας της περιφέρειας που αργοπεθαίνει βορά στις ορέξεις μιας κεντρικής διοίκησης - user είναι μακριά από τέλειος ΧΥΤΑ. Αλλά ο παράδεισος, τού χωρίς κραυγές οικολογικού doc καταγγελίας με υλικό τον απλό άνθρωπο τουλάχιστον, είναι εδώ. Άσε το όχημα αυτό να αδειάσει πάνω σου, αυτό που περιέχει το βυτίο του δεν είναι ανθυγιεινό...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Ενισχύεις τη Greenpeace; Θα το βρεις τσοκ γκιουζέλ. Ντερλίκωσες «Soul Kitchen» και θες να δοκιμάσεις τεκμηρίωση απ' το σεφ; Naturlich, αυτό εδώ δε θα πάει με τα αποφάγια. Βλέπεις μόνο «Σουλεϊμάν»; Ζήσε (σ)το trash σου.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Η ΠΕΤΡΑ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ (2012)

(SYNGUE SABOUR)

★☆☆☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Ατίκ Ραχίμι

Καστ
Γκολσιφτέ Φαραχανί,
Χαμίντ Τζαβαντάν,
Μασί Μρογουάτ,
Χασίνα Μπουργκάν

Διάρκεια
102'

Διανομή
STRADA FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Σε μια ανώνυμη, μουσουλμανική χώρα, όπου ο πόλεμος είναι καθημερινό φαινόμενο, μία σύζυγος παραμένει συνεχώς στο πλευρό του άνδρα της στο σπίτι, με εκείνον να βρίσκεται σε κώμα ύστερα από σοβαρό τραυματισμό. Αρνούμενη να τον εγκαταλείψει, τον φροντίζει και του φέρνει φάρμακα με την ελπίδα να γίνει καλά. Όσο, όμως, η κατάστασή του παραμένει στάσιμη, η ίδια αρχίζει να του εξομολογείται τις βαθύτερες σκέψεις της και τα μυστικά της με κλιμακούμενα σοκαριστικές λεπτομέρειες. Μόλις ήρθε η στιγμή να ανατραπεί η εικόνα της συζύγου σε υποταγή..

Σύμφωνα με την περσική μυθολογία, υπάρχει μια μαγική πέτρα, στην οποία μπορείς να εξομολογηθείς όλα τα βάσανα και τα μυστικά σου. Η ημέρα που η πέτρα θα σπάσει, θα είναι και η μέρα της λύτρωσης. Χρησιμοποιώντας την προφανή μεταφορά, ο Ατίκ Ραχίμι παρουσιάζει μια εναλλακτική «πέτρα της υπομονής» στο πρόσωπο του τραυματισμένου συζύγου, που γίνεται η αφορμή για μια ιστορία που θέλει να ανατρέψει την εικόνα της επιφάνειας και να παρουσιάσει μια γενικότερη αλληγορία σχετικά με τις γυναίκες της Μέσης Ανατολής (και όχι μόνο).

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι μια στο Αφγανιστάν, με τον άντρα φυτό, και τον τσακίζει στην πάρλα κι άντε να ξυπνήσει μετά ο ανθρωπάκος... Κι εσύ, επίσης.

Ο Ραχίμι διασκευάζει το δικό του βιβλίο του και τοποθετεί ως πρωταγωνίστρια μια γυναίκα στον σύγχρονο μουσουλμανικό κόσμο, η οποία αφηγείται την ιστορία της, σπάζοντας όλο και περισσότερο το προσωπείο του καθωσπρεπισμού. Μιλάει όχι μόνο για τα όνειρα, τη ζωή της και τους φόβους της, αλλά και για τα μυστικά και τις κρυφές πτυχές της ζωή της. Κι όσο δε συναντά αντίδραση, ανοίγεται ακόμα περισσότερο και γίνεται όλο πιο αποκαλυπτική. Είναι αλήθεια ότι η ιστορία, όντως, σφύζει από ένταση και δραματικότητα, όμως, αυτό που λειτουργεί στο βιβλίο δε φαίνεται να μεταφέρεται στον κινηματογράφο. Ή, απλά, ο Ραχίμι δεν μπορεί να διατηρήσει τις λεπτές ισορροπίες του βιβλίου στην κινηματογραφική μεταφορά.

Η σκηνοθετική προσέγγιση από την αρχή δεν αντιλαμβάνεται την αίσθηση του μέτρου και η συμπεριφορά της (πανέμορφης) Γκολσιφτέ Φαραχανί δείχνει ψεύτικη και έμπλεη δραματικής υπερβολής. Οι δηλώσεις είναι βαρύγδουπες, ο χειρισμός άκομψος και το δράμα περισσότερο πλησιάζει το μελόδραμα παρά τον ουσιαστικό σπαραγμό. Αν και ο σκοπός του Ραχίμι είναι να εκφραστεί όχι μόνο η φωνή της γυναίκας της Ανατολής αλλά και εκείνης του δυτικού κόσμου, κάνοντας ουσιαστικά οικουμενική την πρωταγωνίστριά του, το στομφώδες ύφος και ο διδακτικός του τόνος εμποδίζουν την πραγματική επικοινωνία με το θεατή και «φθηναίνουν» το τελικό αποτέλεσμα. Η ταινία αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα δουλειάς στην οποία οι καλές προθέσεις δεν είναι αρκετές για μια πραγματικά δυνατή ταινία. Δυστυχώς, εκεί που θα χρειάζονταν λεπτοί χειρισμοί, ο Ραχίμι προβάλλει σαπουνοπερικές αντιδράσεις και, ως αποτέλεσμα, το σημαντικό μήνυμα που επιχειρεί να μεταδώσει χάνει τον προορισμό του. Και αυτό είναι το χειρότερο από όλα.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Δεν μπορεί να αμφισβητήσει κανείς πως η ιδέα στον πυρήνα της ταινίας αξίζει ένα δυνατό φιλμ. Η «Πέτρα της Υπομονής», όμως, δεν είναι αυτή η ταινία. Οι υπερβολές και οι ατυχείς χειρισμοί κάνουν σχηματικό έναν υποσχόμενο χαρακτήρα και οι δραματικές εξελίξεις δε βρίσκουν τον πραγματικό τους αντίκτυπο. Σε περίπτωση που επιθυμείς ακόμη να μάθεις για την «Πέτρα της Υπομονής», υπάρχει πάντα το βιβλίο.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

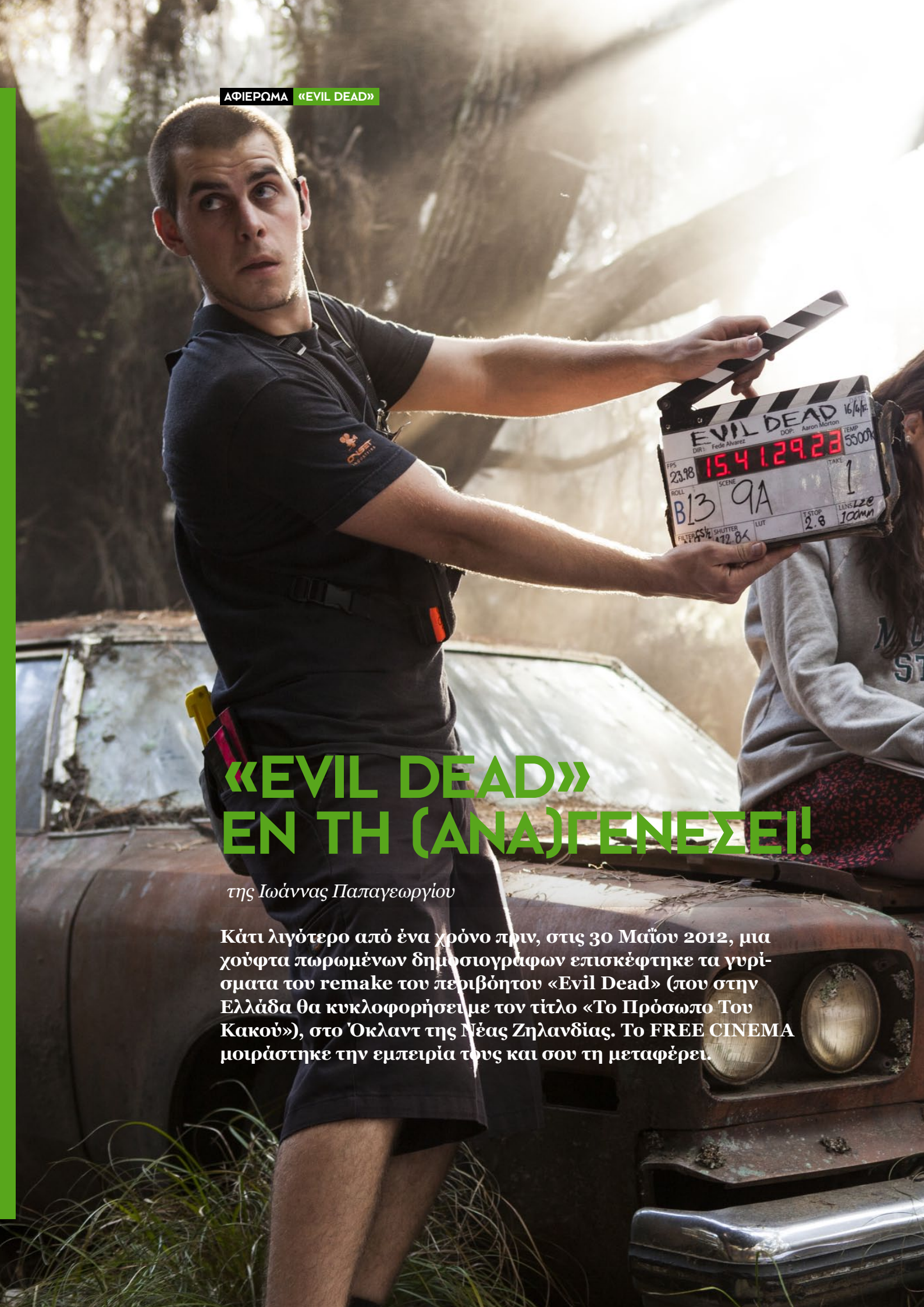

«EVIL DEAD» ΕΝ ΤΗ (ΑΝΑ)ΓΕΝΕΣΕΙ!

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Κάτι λιγότερο από ένα χρόνο πριν, στις 30 Μαΐου 2012, μια χούφτα πωρωμένων δημοσιογράφων επισκέφτηκε τα γυρίσματα του remake του περιβόητου «Evil Dead» (που στην Ελλάδα θα κυκλοφορήσει με τον τίτλο «Το Πρόσωπο Του Κακού»), στο Όκλαντ της Νέας Ζηλανδίας. Το FREE CINEMA μοιράστηκε την εμπειρία τους και σου τη μεταφέρει.

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Βρισκόμαστε στα γυρίσματα του remake του «Evil Dead». Όταν το 1981, το πρωτότυπο φιλμ συναντήθηκε στις αίθουσες με το κοινό αποδείχθηκε τόσο απροκάλυπτα βίαιο και αιματοβαμμένο, που η λογοκρισία δεν μπορούσε παρά να απαγορεύσει την προβολή του σε πολλές χώρες (στη Γερμανία κυκλοφόρησε για πρώτη φορά νόμιμα και μόνο σε DVD το 2001!). Κυριολεκτικά χειροποίητο από τους παιδικούς φίλους (σκηνοθέτη) Σάμ Ρέιμι και (πρωταγωνιστή) Μπρους Κάμπελ, πού πήραν δάνεια, έβαλαν υποθήκη τα σπίτια τα δικά τους και των συγγενών τους και εξασφάλιζαν φαγητό και θέρμανση για τους ίδιους, τους ηθοποιούς και το συνεργείο τους από την κοινωνική πρόνοια (!) για να καταφέρουν να το ολοκληρώσουν, το **«Evil Dead»** κόστισε μόλις 350.000 δολάρια, αλλά γέμισε τα ταμεία του παγκόσμιου box-office με 9.800.000 δολάρια μέχρι το 1984 και με 29.400.000 δολάρια συνολικά, μέχρι και το 2008! Γυρισμένο σε... αρκτικές θερμοκρασίες (που συχνά πυκνά πάγωναν τον εξοπλισμό, του οποίου τη θερμοκρασία επανέφεραν ανάβοντας φωτιές!) σε μια πραγματική, εγκαταλειμμένη καλύβα (η οποία αργότερα κάηκε μυστηριωδώς) που ανακάλυψαν οι Ρέιμι και Κάμπελ στα δάση του Τενεσί, αλλά και στο υπόγειο του σπιτιού του παραγωγού Ρομπ Τάπερτ, με αυτοσχέδια ειδικά εφέ (που κόστισαν ουκ ολίγα μικροατυχήματα σε ηθοποιούς και συνεργείο) και το άκρως πειστικό ψεύτικο αίμα να ρέει σε πρωτοφανείς ποσότητες καλύπτοντας τα πάντα, ακόμα και την κάμερα (!), το «Evil Dead» αφηγείται τον εφιάλτη που ζουν πέντε φίλοι όταν απομονωμένοι στο δάσος ξυπνούν άθελά τους τρομερούς, αιμοβόρους δαίμονες.

Κόντρα σε όλες τις δυσκολίες και τις προβλέψεις, ωστόσο, το φιλμ απέκτησε μυθικές, υπερ-cult διαστάσεις, απογειώνοντας την καριέρα τόσο του Ρέιμι όσο και του Κάμπελ - αρχετυπικής «φάτσας» του πλανήτη των εικόνων, που διαπρέπει κυρίως σε δεύτερους ρόλους, ενώ τα τελευταία 5 χρόνια σολάρει απολαυστικά στο τηλεοπτικό hit «Burn Notice». Παράλληλα, ως ένα από τα κλασικότερα, πιο εμβληματικά φιλμ τρόμου, δεν μπορούσε παρά να προκαλέσει όχι μόνο τη γέννηση δύο sequels (**«Evil Dead II», «Army of Darkness»**), που, όμως, φλέρταραν πολύ - ευτυχώς συνήθως εύστοχα - με την κωμωδία και το σινεμά του φανταστικού, αλλά και ουκ ολίγα video games, comics, ακόμα και ενός μιούζικαλ!

Το ολόφρεσκο remake του «Evil Dead» μένει σεναριακά πιστό στο πρωτότυπο, ακολουθώντας πέντε εφήβους σε μια απομακρυσμένη καλύβα στο δάσος, όπου ανακαλύπτουν το γνωστό «Βιβλίο των Νεκρών» και αφυπνίζουν ανείπωτους τρόμους. Η Τζέιν Λίβι (από το θαυμάσιο τηλεοπτικό «Suburgatory») και ο Λου Τέιλορ Πούτσι («Οι Πρωτάρηδες») πρωταγωνιστούν, μαζί με τους Ελίζαμπεθ Μπλάκμορ, Σάιλο Φερνάντεζ («Η Κοκκινοσκουφίτσα») και Τζέσικα Λούκας («Cloverfield»), ενώ στην καρέκλα του σκηνοθέτη κάθεται ο νεοφώτιστος, γεννημένος στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης και 35άρης, Φεντερίκο Άλβαρεζ. Οι φαν του... ότι να 'ναι «Evil Dead» μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι μέχρι την πρεμιέρα του remake τουλάχιστον, αφού την παραγωγή του έχουν αναλάβει ο Σαμ Ρέιμι, μαζί με τον τότε πρωταγωνιστή, Μπρους Κάμπελ, και τον παραγωγό του, Ρομπ Τάπερτ. Αν λάβουμε υπόψη τι κατάφεραν οι τρεις τους την πρώτη φορά, μπορούμε μόνο να φανταστούμε τι πρόκειται να απελευθερώσουν με το remake!

Starring BRUCE CAMPBELL ELLEN SANDWEISS HAL DELRICH BETSY BAKER SARAH YORK
Make-up Effects by TOM SULLIVAN Photographic Effects by BART PIERCE Photography by TIM PHILO
Music by JOE LoDUCA Produced by ROBERT G. TAPERT Written and Directed by SAM RAIMI
Color by TECHNICOLOR® Renaissance Pictures Ltd. From NEW LINE CINEMA All Rights Reserved

THE PRODUCERS RECOMMEND THAT NO ONE UNDER 17 BE ALLOWED TO SEE THE EVIL DEAD

©New Line Cinema Corp. MCMLXXXIII

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Το ταξίδι μας ξεκινά στο Evil Dead Studio (πρώην Αποθήκη Άμγουεϊ) στο νότιο Όκλαντ. Ο οδηγός μάς ενημερώνει ότι θα μας... τρατάρει μια ματιά στο τμήμα του μακιγιάζ, των προσθετικών εφέ και των σκηνικών στοιχείων (props), ενώ παράλληλα θα έχουμε την ευκαιρία να δούμε μέρος των γυρισμάτων και να μιλήσουμε με τους ηθοποιούς και τους δημιουργούς του φιλμ. Μαθαίνουμε επίσης πως αύριο θα μας... αμολήσουν στο κοντινό δάσος για να έχουμε την εμπειρία της πραγματικής καλύβας - «πρωταγωνίστριας» της ταινίας, η οποία χτίστηκε ειδικά για το καινούργιο **«Evil Dead»**. Ανυπομονούμε!

Κάνουμε την πρώτη μας στάση σε έναν ανοιχτό χώρο εργασίας, σε μια αποθήκη, με πάγκους στο κέντρο και μικρά γραφεία στη μία άκρη της. Παρατηρώντας, όμως, το χώρο πιο προσεκτικά, συνειδητοποιούμε πως δεν πρόκειται για συνηθισμένο περιβάλλον εργασίας. Σπαρμένα εδώ κι εκεί στο δωμάτιο, αραδιασμένα σε τραπέζια και καρέκλες βρίσκονται ματωμένα ρούχα, νεκρές γάτες, ένα αλυσοπρίονο, μερικοί λοστοί, μπόλικο ψεύτικο αίμα, ένα ηλεκτρικό μαχαίρι, ακόμα και ένα πιστόλι καρφώματος. Αντί τα γραφεία να είναι υπερήφανα στολισμένα με οικογενειακές ή παρεΐστικες φωτογραφίες, είναι γεμάτα με σχέδια και μακέτες δαιμονικών μεταμορφώσεων και κατακρεουργημένων ανθρώπινων μελών. Εδώ συντάσσονται τα σχέδια της μάχης. Αυτό είναι το κέντρο επιχειρήσεων: το δωμάτιο πολέμου του «Evil Dead».

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ, ΜΕΤΑΛΛΑΞΕΙΣ, ΑΙΜΑ, ΔΑΚΡΥΑ ΚΙ ΙΔΡΩΤΑΣ

Καθώς περιεργαζόμαστε τα πάντα γύρω μας, στην παρέα μας έρχονται να προστεθούν ο σχεδιαστής σκηνικών στοιχείων και προσθετικών εφέ Ρότζερ Μάρεϊ, καθώς και η επικεφαλής υπεύθυνη για το μακιγιάζ, Τζέιν Ο'Κέιν. Δοκιμάζουν να κατευνάσουν την περιέργεια μας, κατ' αρχήν απαντώντας στις δύο ερωτήσεις που μας καίνε περισσότερο. Κατά πόσο αυτό το φιλμ αποτελεί φόρο τιμής στο πρωτότυπο; Και τι τόνο ακολουθεί; «Είναι πολύ πιο σταράτα τρομακτικό», απαντά ο Μάρεϊ. «Υπάρχουν μερικές αστείες στιγμές, αλλά είναι απόλυτα ενσωματωμένες στο γενικό πλαίσιο της αφήγησης». «Είναι πολύ ρεαλιστικό», εξηγεί η Ο'Κέιν. «Εξ αρχής μας είπαν πως δεν τους ενδιέφερε η παρωδία, ταυτόχρονα, όμως, οφείλαμε να βρούμε την ιδανική ισορροπία ώστε να ανταποκριθούμε στις προσδοκίες του κοινού». Ο Μάρεϊ προσθέτει: «Καταφεύγουμε στα ψηφιακά - φτιαγμένα στο computer ή CGI - οπτικά εφέ μόνο όταν είναι απολύτως απαραίτητο, προτιμώντας βασικά και κυρίως τα πιο παραδοσιακά, χειροποίητα και χειροπιαστά εφέ - γεγονός που καταδιασκεδάσαμε!». Δεν μπορούσαν να κάνουν και αλλιώς, αντιλαμβανόμαστε αργότερα, όταν μαθαίνουμε πως ο σκηνοθέτης Φεντερίκο Αλβάρεζ επέμενε σε μίνιμουμ χρήση CGI.

Οι συνομιλητές μας δεν μπορούν να αγνοήσουν το βλέμμα μας, το οποίο συχνά - πυκνά, «καρφώνει» τα όπλα καταστροφής που κάθε άλλο παρά σπάνια μπορείς να βρεις φυλαγμένα σε ένα εξοχικό σπίτι ή μια καλύβα. Για το αλυσοπρίονο και τους λοστούς ο λόγος, που γίνονται αφορμή να μας λυθεί και η απορία για το αν υπάρχουν αναφορές στο πρωτότυπο φιλμ. «Σαφώς και θέλαμε, διακριτικά, να αφομοιώσουμε δημιουργικά στοιχεία εκείνης της ταινίας στη δική μας και οι υποψιασμένοι θεατές θα τα διακρίνουν εύκολα», μας καθησυχάζει ο Μάρεϊ, αλλά προσθέτει πως «ταυτόχρονα επιθυμούμε να φτιάξουμε ένα διαφορετικό φιλμ». «Είδα το πρωτότυπο 6 μήνες πριν και από τότε απέφυγα να το ξαναδώ. Προτίμησα να κάνω μια καινούργια, φρέσκια αρχή δουλεύοντας για το δικό μας 'Evil Dead'». Και συνεχίζει: «Όταν διάβασα το σενάριο βρήκα εξαιρετικά ενδιαφέρον το γεγονός πως οι χαρακτήρες και η ιστορία είναι η κινητήρια δύναμη της δράσης - υπάρχει μια απόλυτα πειστική αιτία που οδηγεί αυτά τα παιδιά στην καλύβα στο δάσος».

Στη συνέχεια μας προσκαλούν στο τμήμα των προσθετικών εφέ και του μακιγιάζ. Με το που μπαίνουμε ερχόμαστε αντιμέτωποι με κολλημένα στους τοίχους, αναρίθμητα, ζωγραφιστά πορτρέτα των πέντε πρωταγωνιστών του, Μία (Λίβι), Νάταλι (Μπλάκμορ), Ντέιβιντ (Φερνάντεζ), Έρικ (Πούτσι) και Ολίβια (Λιούις). Τα σχέδια τους παρουσιάζουν όπως τους συναντούμε αρχικά, και μετά, καθώς η ιστορία εξελίσσεται και το κακό αρχίζει να επιβάλλεται, αποκαλύπτουν τα διάφορα στάδια της δαιμονικής μόλυνσης και των σωματικών τραυμάτων τους.

Αν φρικάρεις εύκολα, αυτό το δωμάτιο δεν είναι για σένα. Σε κάποια από τα πιο μεταγενέστερα στην πλοκή σχέδια ένας από τους πρωταγωνιστές απεικονίζεται με πεσμένο το σαγόνι, μια άλλη αυτοπυροβολημένη με το πιστόλι καρφώματος για να σταματήσει το δαιμονικό μαρτύριό της, ενώ άλλη, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να σταματήσει την κατοχή της από το κακό, κόβει το χέρι της. Αυτές οι εικονογραφήσεις λειτουργούν ως χάρτης για τους καλλιτέχνες του μακιγιάζ, που όσο ο φόρος του αίματος μεγαλώνει τόσο περισσότερο θα τους είναι απαραίτητες. Η Ο'Κέιν μας δείχνει μερικές φωτογραφίες από τα γυρίσματα, ώστε να τις συγκρίνουμε με τα σχέδια και να καταλάβουμε πόσο βασίζονται σε αυτά. Επίσης, ξεφυλλίζει για τα μάτια μας μόνο το «βιβλίο αναφορών» (τουτέστιν, φωτογραφίες πραγματικών περιστατικών ακραίων τραυματισμών), που η ομάδα της χρησιμοποίησε ως πηγή έμπνευσης. Πίστεψέ με, δε θέλεις ποτέ να πέσει στα χέρια σου αυτό το βιβλίο!

Η αποκάλυψη των μυστικών της κινηματογραφικής μαγείας είναι ίσως το καλύτερο αντίδοτο στο σοκ του «βιβλίου αναφορών» και έτσι η Ο'Κέιν σπεύδει να μας οδηγήσει στο δωμάτιο εφαρμογής των προσθετικών εφέ και του μακιγιάζ. Εκεί γινόμαστε μάρτυρες της μεταμόρφωσης ενός από τους stunt doubles, για τις ανάγκες μιας σκηνής, της οποίας το γύρισμα πρόκειται να παρακολουθήσουμε αργότερα. Η Ο'Κέιν εξηγεί πως παρόλο που δουλεύουν 12 ώρες την ημέρα, η πίεση χρόνου παίζει μεγάλο ρόλο στο τι μπορεί να επιτύχει το τμήμα του μακιγιάζ. «Το πρόβλημά μας είναι οι χρονικοί περιορισμοί», παραδέχεται. «Οφείλουμε να έχουμε τελειώσει τη δουλειά μας μέσα σε τρεις ώρες. Πολύ θα μας άρεσε να δουλεύουμε την κάθε λεπτομέρεια του μακιγιάζ με την άνεσή μας, αλλά έτσι οι ηθοποιοί δε θα έφταναν ποτέ στο γύρισμα!». Σε αυτό το σημείο παρεμβαίνει ο Μάρεϊ για να σχολιάσει την εξαιρετική υπομονή και κατανόηση που δείχνει σύσσωμο το καστ, που υποβάλλεται καθημερινά σε αυτή την κουραστική διαδικασία.

Η περιέργειά μας ικανοποιείται ακόμα περισσότερο με την επίδειξη και περιγραφή των διαφορετικών τύπων αίματος που χρησιμοποιούνται (όχι όμως και της ποσότητας που έχει... χυθεί μέχρι τώρα, αφού, δυστυχώς, δεν μπορεί να την υπολογίσει ούτε ο Μάρεϊ), καθώς και τα είδη προσθετικών σωματικών μερών, που μπορούν να φορέσουν οι ηθοποιοί. Μερικά από αυτά που μας «συστήνονται» είναι ένα σπασμένο χέρι που φοριέται σα γάντι, μια δαιμονική γλώσσα με δύο άκρες, οι κινήσεις τις οποίας ελέγχονται από ειδικούς μαριονετίστες, και ένα ψεύτικο χέρι - αυτό που πρόκειται να κοπεί, υποχρεώνοντας την ηθοποιό να έχει το πραγματικό της χέρι κολλημένο στην πλάτη της για ώρες. Ο Μάρεϊ μας αποκαλύπτει πως η όλη διαδικασία ήταν ιδιαίτερα άβολη και επίπονη για την ηθοποιό, η οποία, όμως, «εκμεταλλεύτηκε γόνιμα τον πόνο της για να ενισχύσει την ερμηνεία της». Τέλος, μας γίνεται παρουσίαση μερικών σχεδίων, για να πάρουμε μια ιδέα του απεχθούς και τερατώδους πλάσματος που το συνεργείο έχει επονομάσει «το βδέλυγμα» και κάνει θριαμβευτικά την εμφάνισή του προς το τέλος της ταινίας.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Επιστρέφουμε στο «Δωμάτιο Πολέμου» για να γνωρίσουμε τον καλλιτεχνικό διευθυντή της παραγωγής, Ρόμπερτ Γκίλις, ο οποίος μας δίνει την ευκαιρία να κοιτάξουμε και να κρατήσουμε το **Βιβλίο των Νεκρών.** Το Νεκρονόμικον! Χαμός στην αίθουσα από τον ενθουσιασμό! Αυτό είναι το κεντρικό prop της ταινίας: ο καταλύτης μέσω του οποίου τα παιδιά θα ελευθερώσουν την κόλαση, και, σκηνικό στοιχείο ή όχι, το να το κρατάς στα χέρια σου είναι ανατριχιαστικό. Δεμένο με τεχνητό ανθρώπινο δέρμα και τρίχες, διαφέρει στην όψη από την πρωτότυπη εκδοχή του, είναι, όμως, πολύ πιο τρομακτικό. Το εξώφυλλο του δίνει πραγματικά την εντύπωση κρύου, νεκρού δέρματος και άμα αρχίσεις να το ξεφυλλίζεις, το κολασμένο περιεχόμενό του ζωντανεύει: σελίδες επί σελίδων απεγνωσμένων ορνιθοσκαλισμάτων, οδυνηρά αναλυτικών σκίτσων, καταραμένων προειδοποιήσεων και μουτζουρωμένων λεκέδων από αίμα. Η προσοχή ακόμα και στην παραμικρή λεπτομέρεια κάθε σελίδας είναι απλά εκπληκτική. Η ομάδα του Γκίλις ξεπέρασε τον εαυτό της φτιάχνοντάς το - είναι απίστευτα ρεαλιστικό. Το βιβλίο δείχνει πραγματικά αρχαίο και μοιάζει με είσοδο... στην κόλαση!

Η ΚΑΛΥΒΑ

Εκτός από το Βιβλίο των Νεκρών, ο έτερος σημαντικός στυλοβάτης του σύμπαντος του «Evil Dead» είναι, φυσικά, η καλύβα στο δάσος. Ο Γκίλις μας κατευθύνει σε ένα video-wall, όπου προβάλλονται διάφορες φωτογραφίες πραγματικών καταλυμάτων καταμεσής της άγριας Φύσης. Παραδέχεται πως αρχικά ξεψάχνισαν τους Google maps, αναζητώντας «ξύλινες καλύβες» στα δάση του βαθιού αμερικάνικου νότου, σαν εκείνα του Τενεσί. Και εξηγεί ότι έπρεπε να έχουν υπόψη τους πως σκοπός τους ήταν αυτή η καλύβα στο δάσος να μοιάζει πιστευτή εν έτει 2012, οπότε όφειλαν να σκαρφιστούν και μια προϊστορία για αυτήν, ώστε να αιτιολογήσουν το πώς και το γιατί της ύπαρξής της (χτίστηκε από μια οικογένεια στα 30's, ταλαιπώρησε τους κατοίκους της στο παρελθόν, ερήμωσε για πολλά χρόνια κλπ). Επειδή η πρωτότυπη καλύβα είναι τόσο εμβληματική, αναρωτιόμαστε αν ο Γκίλις ένιωσε την ανάγκη να διαφοροποιηθεί από το σχέδιο εκείνης. «Ναι, μπήκα στον πειρασμό να επιχειρήσω κάτι διαφορετικό», ομολογεί. «Επίσης, όμως, έμεινα πιστός στον κανόνα να κρατήσω το σχέδιο απλό». Προς το παρόν δε φαίνεται διατεθειμένος να μοιραστεί άλλα μυστικά για την καλύβα. Εμείς, όμως, επιμένουμε, και αν είσαι fan του πρωτότυπου... άνοιξε σαμπάνια! Γιατί, «ναι, υπάρχει υπόγειο!», πείθεται τελικά να μας πει. Για εμάς, όμως, το καλύτερο νέο είναι πως, αφού κατέληξαν στην τελική όψη της καλύβας, αποφάσισαν να χτίσουν και μια κανονικού μεγέθους ρεπλίκα της στα δάση λίγο έξω από το Όκλαντ. Αυτή θα είναι η τελευταία στάση στην περιήγησή μας και, όπως καταλαβαίνεις, αδημονούμε να δούμε πώς μοιάζει.Κόντρα σε όλες τις δυσκολίες και τις προβλέψεις, ωστόσο, το φιλμ απέκτησε μυθικές, υπερ-cult διαστάσεις, απογειώνοντας την καριέρα τόσο του Ρέιμι όσο και του Κάμπελ - αρχετυπικής «φάτσας» του πλανήτη των εικόνων, που διαπρέπει κυρίως σε δεύτερους ρόλους, ενώ τα τελευταία 5 χρόνια σολάρει απολαυστικά στο τηλεοπτικό hit «Burn Notice». Παράλληλα, ως ένα από τα κλασικότερα, πιο εμβληματικά φιλμ τρόμου, δεν μπορούσε παρά να προκαλέσει όχι μόνο τη γέννηση δύο sequels (**«Evil Dead II»**, **«Army of Darkness»**), που, όμως, φλέρταραν πολύ - ευτυχώς συνήθως εύστοχα - με την κωμωδία και το σινεμά του φανταστικού, αλλά και ουκ ολίγα video games, comics, ακόμα και ενός μιούζικαλ!

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μετά από ένα μεσημεριανό γεύμα, για το οποίο όμως οι περισσότεροι είχαμε χάσει την όρεξή μας, μαζευόμαστε σε ένα μεγάλο δωμάτιο συνεδριάσεων, όπου μας έχουν υποσχεθεί ότι θα συναντήσουμε μερικούς από τους νεαρούς, ανερχόμενους πρωταγωνιστές του «Evil Dead», συμπεριλαμβανομένης και της Τζέιν Λίβι που ενσαρκώνει τη - μοιραία - Λία. Η Τζέιν καταφθάνει πρώτη και μας αιφνιδιάζει: φορά το δαιμονικό της μακιγιάζ σε όλο του το τρομερό μεγαλείο. Σοκ! «Δεν μπορώ να σας πω πόσες φορές μετά το γύρισμα αισθάνομαι πως δεν πρόκειται να αποκτήσω ποτέ ξανά φίλους», εξομολογείται χαριτολογώντας η ίδια. «Άσε που αποκλείεται κάποιος να θέλει να βγει ραντεβού μαζί μου! Μερικά από τα πράγματα που βγαίνουν από το στόμα μου σε αυτή την ταινία, δεν μπορώ καν... Θα δείτε μόνοι σας!».

Την ειλικρινή παραδοχή της Λίβι ακολουθεί η είσοδος των συμπρωταγωνιστών της, Πούτσι, Φερνάντεζ και Μπλάκμορ, του παραγωγού Τάπερτ και του σκηνοθέτη Άλβαρεζ. Μόνο η Τζέσικα Λούκας, που παίζει την Ολίβια, δεν ήταν διαθέσιμη σήμερα και απουσιάζει. Το καστ είναι μια φρέσκια, συμπαθέστατη παρέα, κατενθουσιασμένη για τη συμμετοχή της σε αυτή τη νέα εκδοχή ενός κλασικού φιλμ του τρόμου. Αρχικά τους ζητάμε να μας συστήσουν στους χαρακτήρες τους, και το λόγο δεν μπορεί παρά να πάρει πρώτη η Λίβι. «Ενσαρκώνω τη Μία, μια ναρκομανή που πάει στην καλύβα αποφασισμένη να αποτοξινωθεί μια για πάντα, με την υποστήριξη των πιο κοντινών της ανθρώπων». Ο Φερνάντεζ παίρνει σειρά: «Παίζω τον Ντέιβιντ, που είναι μηχανικός και ο μεγάλος αδελφός της Μία, γι' αυτό και καταφτάνει στην καλύβα ώστε να τη βοηθήσει». Η Μπλάκμορ ερμηνεύει την καινούργια φιλενάδα του Ντέιβιντ, Νάταλι, η οποία είναι ουσιαστικά μόνη

μεταξύ αγνώστων, αφού «δεν ξέρει καθόλου αυτούς τους ανθρώπους». Ο Πούτσι, τέλος, μπαίνει στο πετσί του Έρικ, που «είναι κολλητός από το σχολείο τόσο της Ολίβια όσο και του Ντέιβιντ. Ως μικρή αλερφή του Ντέιβιντ, η Μία είναι επίσης φίλη μας καλή, που μαραζώνει για χρόνια εξαιτίας των εθισμών της, και έχει μια τελευταία ευκαιρία να απεξαρτηθεί και να γίνει καλά».

Η εμπειρία μας στο τμήμα του μακιγιάζ μας έδωσε μια ιδέα του τι χρειάζεται να υπομείνουν για την εφαρμογή του. Πώς αντιμετωπίζουν λοιπόν την όλη διαδικασία; «Έχουμε μια σχέση αγάπης - μίσους με αυτή», λέει γελώντας η Μπλάκμορ. «Εγώ πάντως χαίρομαι που δεν είναι όλα CGI», παρεμβαίνει ο Πούτσι. «Πάντα καταλαβαίνεις πότε μια ταινία βασίζεται υπερβολικά στα ψηφιακά εφέ. Η δική μας δεν είναι μια από αυτές».
Η Λίβι βλέπει και τις δύο όψεις του νομίσματος. «Κατά κάποιον τρόπο, είναι πιο εύκολο και πιο δύσκολο. Είναι πιο δύσκολο γιατί 4½ ώρες από τη δουλειά κάθε ημέρας έχουν να κάνουν με το μακιγιάζ, όπου μπορεί να χρειαστεί να κολλήσεις το χέρι σου στην πλάτη σου, το οποίο είναι πολύ άβολο, αλλά διευκολύνει την ερμηνεία σου, αφού πονάς πραγματικά!».

Προτού αποχωριστούμε, στρέφουμε την κουβέντα σε δύο θέματα... φυγείν αδύνατα όσον αφορά το θρύλο του «Evil Dead»: τη λογοκρισία και το controversy. Οι επιθέσεις από μερίδα κριτικής και κοινού καθώς και οι ουκ ολίγες απαγορεύσεις από τη λογοκρισία διαφόρων χωρών που δέχτηκε το πρωτότυπο, τους επηρέασε καθόλου ώστε να επιδείξουν μεγαλύτερη εγκράτεια; Όχι τυχαία, ο παραγωγός τόσο της καινούργιας, όσο και της πρωτότυπης ταινίας, Ρομπ Τάπερτ, είναι ο καταλληλότερος να μας απαντήσει. «Οι Sony, Film District και Screen Gems μας υποστήριξαν εξ αρχής απίστευτα πολύ, παροτρύνοντάς μας με παραινέσεις του στιλ 'θέλουμε τη σκληρότερη ταινία που μπορείτε να μας φτιάξετε!'. Για να μπορέσει το πρωτότυπο φιλμ, εν έτει 1981, να πάρει τουλάχιστον το χαρακτηρισμό R (κάτι σαν Ακατάλληλο, ελληνιστί) χρειάστηκε να κόψουμε 10 λεπτά. Τώρα πια, όμως, στις ΗΠΑ παίζει 7 η ώρα το απόγευμα, κάθε Halloween, στην τηλεόραση, στο κανάλι MGM! Οπότε οι εποχές έχουν αλλάξει και ναι, πατάμε τέρμα το γκάζι - μερικές σκηνές είναι απλά βάναυσες».

ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΜΕ ΤΟ ΦΕΝΤΕ

Αργότερα, το απόγευμα, εξορμούμε στην επόμενη στάση της περιήγησής μας: το κεντρικό πλατό. Αυτός ο τεράστιος χώρος στεγάζει ουκ ολίγα από τα σκηνικά της ταινίας, όπως είναι μια ακριβής ρεπλίκα του εξωτερικού χώρου της καλύβας, καθώς και το περιβόητο υπόγειο, όπου γίνεται σήμερα το γύρισμα. Μας καλωσορίζουν κάτω από μια μικρή τέντα και μας δίνουν ακουστικά, ώστε να παρακολουθήσουμε κανονικά την εξέλιξη του γυρίσματος. Η σκηνή που διαδραματίζεται μπροστά στα μάτια και τα αυτιά μας θέλει τον Ντέιβιντ όλο περιέργεια να εξετάζει το χώρο, με μοναδική βοήθεια τη γυμνή φλόγα ενός πυρσού, όταν ξαφνικά του επιτίθεται από πίσω μια δαιμονισμένη Μία. Προτού οι ηθοποιοί αναλάβουν δράση, οι συντονιστές των stunt σχεδιάζουν με προσοχή τη δύσκολη «χορογραφία» της σκηνής, καθώς η Λίβι ως Μία πρέπει να αιωρηθεί πάνω από νερό, πριν πετάξει κυριολεκτικά πάνω από όλο το μήκος του δωματίου για να επιτεθεί στο θύμα της.

Γινόμαστε μάρτυρες μερικών λήψεων τόσο με τους stunt doubles, όσο και με τους ίδιους τους ηθοποιούς, πριν κάνουν όλοι ένα διάλειμμα και μας δοθεί επιτέλους η ευκαιρία να κάνουμε μια σωστή κουβέντα με τον ενθουσιώδη σκηνοθέτη, Φέντε. «Ήταν η πιο τρομαχτική ταινία που είχα δει ποτέ στη ζωή μου όταν ήμουν 12 χρονών», μας λέει, σχολιάζοντας την πρώτη του εμπειρία με το «Evil Dead». «Πήγα στο video club και ζήτησα κάτι πραγματικά τρομαχτικό και ο υπάλληλος κοίταξε γύρω και μετά έφερε και ακούμπησε δραματικά μπροστά μου τη VHS του πρωτότυπου φιλμ. Ποτέ δε θα ξεχάσω την εμβληματική εικόνα του κοριτσιού στο κελάρι. Cut στην προηγούμενη εβδομάδα και αρχίσαμε το γύρισμα της ίδιας σκηνής. Τέλεια!».

Όταν ο Άλβαρεζ ήταν πια σίγουρος πως του είχαν όντως εμπιστευτεί τη σκηνοθεσία και η αρχική δυσπιστία του υποχώρησε, τόλμησε να ρωτήσει τον Ρέιμι αν μπορούσε να γράψει και το σενάριο. «Ναι, δώσε του να καταλά-

βει. Αν είναι χάλια, θα προσλάβουμε κάποιον άλλον να το στρώσει», του απάντησε εκείνος. «Στην αρχή δεν ήταν ακριβώς η ιστορία που ήθελε», θυμάται ο Φέντε. «Ο τόνος ήταν σωστός, αλλά η ιστορία αυτή καθαυτή είχε αλλάξει. Έμοιαζε περισσότερο με sequel και ο Σαμ μου τόνισε πως, αντίθετα, σκόπευαν σε ένα remake». Παρά τη διαφωνία τους, όμως, ο Άλβαρεζ θυμάται την όλη διαδικασία διαμόρφωσης του σεναρίου με νοσταλγία. «Έκανα τις απαραίτητες διορθώσεις, ολοκλήρωσα τη πρώτη εκδοχή του, και μετά μια πιο άρτια δεύτερη και τις λάτρεψε. Ο Σαμ είναι αληθινά απίθανος τύπος ως παραγωγός, γιατί κατ' αρχήν είναι σκηνοθέτης, οπότε ως παραγωγός πάντα υποστηρίζει το σκηνοθέτη του». Ο Άλβαρεζ παραδέχεται πως δούλεψε το σενάριο παραπάνω από ένα χρόνο, αλλά νιώθει πως έτσι υπηρέτησε πολύ καλύτερα το τελικό αποτέλεσμα, καθώς «μερικές ταινίες δέχονται μεγάλες χρονικές πιέσεις, ξεκινώντας γύρισμα ενώ προσπαθούν ακόμα να καταλήξουν στο τι τελικά θέλουν να κάνουν. Αυτός, όμως, είναι μάλλον παιδαριώδης τρόπος να κάνεις σινεμά, και θελήσαμε να τον αποφύγουμε στη περίπτωση του δικού μας 'Evil Dead'».

Πώς αντιμετώπισε, λοιπόν, την προοπτική ενός remake; «Υπήρχαν πολλοί τρόποι να προσεγγίσω τη συγκεκριμένη ταινία. Το «Evil Dead» σημαίνει πολλά διαφορετικά πράγματα για πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους», μας λέει. «Δεν ήθελα να πειράξω όλα εκείνα τα εμβληματικά στοιχεία του, που είναι αδύνατο να τροποποιήσεις». Ένα καλό παράδειγμα αυτής του της απόφασης ήταν να μη συμπεριλάβει στη δική του εκδοχή τον Ας - το διάσημο πρωταγωνιστή της πρωτότυπης τριλογίας του «Evil Dead», που έκανε θρύλο τον Μπρους Κάμπελ. «Δεν επιθυμούσαμε να βάλουμε έναν ηθοποιό σε αυτή τη δύσκολη θέση. Και τέτοιου είδους ήταν ακριβώς οι αποφάσεις και οι ιδέες για τις οποίες συμφωνούσαμε απόλυτα με το Σαμ και τον Μπρους. Για εμάς το 'Evil Dead' όφειλε πάνω από όλα να είναι βίαιο, αιματοβαμμένο και cool, τόσο όσο καμία άλλη ταινία τρόμου».

Όσον αφορά τον τόνο, ο Άλβαρεζ υποστηρίζει πως η προσέγγισή του είναι «δεόντως προσγειωμένη». «Το υπερφυσικό δε δηλώνει δυναμικά παρόν εξ' αρχής, και δεν υπάρχουν καταχρηστικά 'μπου!', μόνο και μόνο για να σε κάνουν να τιναχθείς από την καρέκλα σου», εξηγεί. «Στο πρώτο μισό της ταινίας βλέπεις την παρέα των παιδιών να αντιμετωπίζουν ρεαλιστικές καταστάσεις και δυσκολίες, όπως είναι το σύνδρομο στέρησης της Μία - είναι πραγματικοί άνθρωποι με πραγματικά προβλήματα. Μόνο αφού βρίσκουν το Βιβλίο των Νεκρών και η κατάσταση αρχίζει να βγαίνει εκτός ελέγχου, αλλάζει ο τόνος του φιλμ. Είναι πια αδύνατο να το διατηρήσουμε σε ένα απλά ρεαλιστικό, σκοτεινό επίπεδο. Από εκεί και πέρα, καθώς αυτά τα παιδιά έρχονται πλέον αντιμέτωπα με δαίμονες από άλλη διάσταση, επικρατεί τρέλα!». Από τον τρόπο που μιλάει γίνεται προφανές πως βρίσκει αυτή τη δυναμική διαφορετικού ύφους ανάμεσα στο πρώτο και το δεύτερο μέρος της ταινίας του, συναρπαστική. «Ναι, για μένα είναι πολύ ενδιαφέρον το να δω πραγματικούς ανθρώπους να αντιμετωπίζουν τελικά εξωπραγματικές καταστάσεις. Λατρεύω αυτή μας την ιδέα».

Ως φαν της πρωτότυπης ταινίας, ο Άλβαρεζ καταλαβαίνει απόλυτα την αντίσταση των σκληροπυρηνικών οπαδών εκείνης στην προοπτική του remake, και θέλει να είναι πολύ ειλικρινής απέναντί τους. «Αν ήμουν στη θέση τους και μάθαινα πως ετοιμάζεται ένα remake του 'Evil Dead' θα έλεγα στο Χόλιγουντ να πάει να γαμηθεί», παραδέχεται. «Βρίσκομαι, όμως, στην άλλη όχθη, μέσα στα πράγματα, και ξέρω πώς φτιάχνεται αυτή η ταινία, και γνωρίζω πως δεν πρόκειται για τη μηχανή του Χόλιγουντ σε μια προσπάθεια να βγάλει χρήματα, αλλά για κάτι πολύ πιο προσωπικό». Και για να μας διαβεβαιώσει πέρα από κάθε αμφιβολία πως αυτό το remake βρίσκεται σε ασφαλή χέρια, τονίζει πως αντίθετα με άλλες, κλασικές ταινίες τρόμου (σαν τα «Εφιάλτης στο Δρόμο με τις Λεύκες» και «Παρασκευή και 13»), τα οποία ανήκουν σε studios, το «Evil Dead» αποτελεί μια σημαντική εξαίρεση. «Πρόκειται για ένα παράξενο, ξεχωριστό πλάσμα, αφού είναι ένας τεράστιος τίτλος στο είδος του τρόμου, που, όμως, ανήκει στο Ρομπ Τάπερτ, στο Σαμ Ρέιμι και στον κύριο Μπρους Κάμπελ. Τουτέστιν, έχουμε αφενός ένα μεγάλο studio να μας υποστηρίζει οικονομικά, αλλά αφετέρου οι σημαντικές, δημιουργικές αποφάσεις εξαρτώνται μόνο από το τι θα πουν αυτοί οι τρεις τύποι. Εξάλλου, το πρωτότυπο θα είναι ακόμα, πάντα εδώ. Δεν πρόκειται να εξαφανιστεί επειδή φτιάχνουμε ένα καινούργιο».

ΕΝΔΥΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΣ

Μετά τη χορταστική μας συνάντηση με το σκηνοθέτη, έρχεται η σειρά της ενδυματολόγου Σάρα Βουν, που είναι πρόθυμη να μας εκθέσει το σκεπτικό της πίσω από τα κοστούμια και την εμφάνιση της Μία, του Ντέιβιντ, της Ολίβια και της Νάταλι. Η πρώτη της μέριμνα, μας λέει, ήταν να δώσει στους ήρωες προσωπικότητα μέσω των ρούχων που φορά ο καθένας τους, έτσι ώστε να γίνεται άμεσα αντιληπτό ποιος είναι ποιος. «Ήταν μια διαδικασία που ολοκληρώθηκε μέσα από πολλές ανταλλαγές απόψεων με το Φέντε. Θέλαμε να μείνουμε πιστοί στην ιστορία, αλλά να κάνουμε καθέναν από τους πρωταγωνιστές μας πιο ξεχωριστό και cool, χωρίς, όμως, να γίνουμε υπερβολικοί». Καθώς μας μιλά η Βουν, μας δείχνει ταυτόχρονα τα σχέδια που έφτιαξε για να προσδιορίσει τα ρούχα και την εμφάνιση κάθε χαρακτήρα. Μας δείχνει επίσης σχέδια που αφορούν μια, χαρακτηριστική της αμερικάνικης επαρχίας του Νότου, οικογένεια με πέρασμα στην ταινία, της οποίας το ντύσιμο διασκέδασε ιδιαίτερα, «παίζοντας, αυτοσχεδιάζοντας και αντλώντας έμπνευση από ταινίες σαν το 'Στην Καρδιά του Χειμώνα' και σειρές σαν το 'True Blood'».

Υποθέτουμε πως ως συνήθως το δυσκολότερο κομμάτι της δουλειάς της ενδυματολόγου ολοκληρώθηκε προτού αρχίσει το γύρισμα και πλέον οι υποχρεώσεις της είναι άνευ μεγάλων απαιτήσεων. Κάνουμε λάθος. Γιατί η Βουν οφείλει να φροντίζει διαρκώς όλα όσα συμβαίνουν κάτω από την επιφάνεια. Μας εξηγεί πως κάθε κοστούμι αποτελείται από πολλά διαφορετικά στοιχεία που πρέπει να συνδυάζονται έτσι ώστε να εξυπηρετούν τα προσθετικά εφέ και μακιγιάζ, τα εξαρτήματα (καλώδια, ειδικές ζώνες κλπ) που χρειάζονται για το γύρισμα των δύσκολων σκηνών, καθώς και τις διαφορετικές φάσεις αποσύνθεσης του ίδιου του ρούχου. «Μου αρέσει να σχεδιάζω τα κοστούμια με τέτοιο τρόπο ώστε να μην καταλαβαίνεις τι συμβαίνει και τι κρύβεται στο εσωτερικό τους. Οπότε σημασία δεν έχει μόνο η όψη, αλλά και η έξυπνη εφαρμογή τους», λέει η Βουν.

Και μην ξεχνάτε τις... ρεζέρβες! Κάθε κοστούμι χρειάζεται να υπάρχει σε αναρίθμητες επαναληπτικές εκδόσεις, ώστε μία να είναι πάντα διαθέσιμη για τις ξεχωριστές ανάγκες κάθε λήψης. Το ρεκόρ με τις περισσότερες εκδοχές ενός και μόνο ρούχου στη διάθεσή της το κατέχει η Λίβι (Μία, κακομοίρα!) με... 62 ρεζέρβες! Άσε το αίμα. «Δεν έχω κάνει ποτέ ξανά στη ζωή μου τόσες κουβέντες για το αίμα», μας λέει ψευτο-απηυδισμένη η Βουν. «Και για να περιπλέξουμε ακόμα περισσότερο τα πράγματα, χρησιμοποιούμε πολλούς διαφορετικούς τύπους αίματος, και μερικές φορές το ανθρώπινο αίμα αναμειγνύεται με το δαιμονικό, που προφανώς είναι πολύ πιο σκούρο... Το μεγαλύτερό μου άγχος ήταν να διατηρώ το σχήμα, το χρώμα και την υφή των αιμάτινων λεκέδων ίδιο από λήψη σε λήψη».

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Την επόμενη μέρα μεταφερόμαστε με αυτοκίνητο στο κοντινό δάσος για να γίνουμε μάρτυρες της πραγματικής καλύβας που έχτισαν για το «Evil Dead». Μετά από λίγο περπάτημα μέσα σε πυκνή, σκοτεινή φύση, φαινομενικά στη μέση του πουθενά, τη βρίσκουμε μπροστά μας. Το πρώτο πράγμα που μας κάνει εντύπωση είναι η αίσθηση στενάχωρης οικειότητας που μας προκαλεί. Ναι, οι fans του πρωτότυπου δε θα απογοητευτούν. Πρόκειται για ένα πολύ αλλόκοτο ακίνητο. Καθώς πλησιάζουμε, παρατηρούμε μπροστά της ένα εγκαταλειμμένο αυτοκίνητο και μια παλιά μπανιέρα παρατημένη στο πλάι της. Όλα μοιάζουν πολύ πραγματικά. Και κατά κάποιο τρόπο είναι πραγματικά, αφού πρόκειται για μια καλύβα κανονικού μεγέθους, χτισμένη όπως ακριβώς τη ζήτησε η ομάδα της καλλιτεχνικής διεύθυνσης και παλαιωμένη έτσι ώστε να δείχνει αυθεντική. Σε αφήνει όντως με την αίσθηση πως στέκει εκεί για εκατοντάδες χρόνια και πως ίσως, κάποτε, ανήκε σε μια βίαιη, επαρχιακή οικογένεια.

Αφού περιπλανιόμαστε και περιεργαζόμαστε το εξωτερικό της, μας επιτρέπεται να εξερευνήσουμε και το εσωτερικό της. Μέσα στο ζοφερό ημίφως, αντιλαμβάνεσαι τη φιλότιμη δουλειά όσων εργάστηκαν στην κατασκευή της και δεν μπορείς να μην την εκτιμήσεις: οικογενειακές φωτογραφίες κρέμονται στους τοίχους, ένα πολυκαιρισμένο, αλλά ακόμα λειτουργικό πιάνο γεμίζει μια γωνιά και, φυσικά, εκεί, στο πάτωμα υπάρχει μια καταπακτή που οδηγεί στο υπόγειο. Κανείς, όμως, δεν την πλησιάζει! Καθώς συνεχίζουμε την περιήγησή μας μέσα στα άφωτα μικρότερα δωμάτια πέρα από το καθιστικό είμαστε εντυπωσιασμένοι και δεν μπορούμε παρά να παραδεχτούμε την απόφαση των δημιουργών του φιλμ να μην αρκεστούν στην εύκολη λύση του πλατό για να φέρουν την καλύβα στον κόσμο. Της επέτρεψαν να υπάρξει πραγματικά, όπως ακριβώς και στο Βιβλίο των Νεκρών, ώστε το πνεύμα του «Evil Dead» να συνεχίσει να **ζει ακάθεκτο**.

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK